

(...)

Řepa je tak veliká,
dědek tahá, naříká.

Bábě už je dědka líto:

„Tak my jdeme, ty nenasyto!“

Chytli se a tahají,
dědek řepy,
bába dědka,
vnučka báby,
táhnou... táhnou...
nevytáhnou.

„Pomoz, pejsku, kočičko!“

„Haf, haf, ale za kus kosti!“

„Mňau, mňau, ale za mlíčko!“

„Dobrá, dám vám do sytosti!“

Drží se a tahají,
dědek řepy,
bába dědka,
vnučka báby,
pejsek vnučky, kočka pejska,
táhnou... táhnou...
nevytáhnou.

Kočka volá myš:

„Poběž, myško, pomoz nám!“

„Ty mě, kočko, sníš!“

„Já už myši nechytám.“

Drží se a tahají,
myška kočky,
kočka pejska,
pejsek vnučky,
vnučka báby,
bába dědka,
dědek řepy,

táhnou... táhnou...

pěkně v řadě,
a vtom řepa – rup,
vyletí jak zub!

Všichni leží na hromadě.

(...)

*

„Byl jednou jeden pán a ten měl doma sovu;
ta sova měla kukadla,
jako by mu z oka vypadla.“

„A co dělala ta sova?“

„Kuk na toho pána!“

„A co udělal ten pán?“

„Kuk na tu sovu!“

„A jak to bylo dál?“

„Tak já to povím znovu:

Byl jednou jeden pán a ten měl doma sovu;
ta sova měla kukadla,
jako by mu z oka vypadla.“

„A co dělala ta sova?“

„Kuk na toho pána!“

„A co udělal ten pán?“

„Kuk na tu sovu!“

„A jak to bylo dál?“

„Tak já to povím znovu:

Byl jednou jeden pán a ten měl doma sovu;
ta sova měla kukadla,
jako by mu z oka vypadla.“

„A co dělala ta sova?“

„Kuk na toho pána!“

„A co udělal ten pán?“

„Kuk na tu sovu!“

„A jak to bylo dál?“

„Tak já to povím znovu:

Byl jednou jeden pán

– a dál vyprávěj sám!“

*

V černém lese zvaném Hůrka
červená se muchomůrka,
červená se panenka,
že jí kouká sukénka,
červená se, moc se stydí,
že ji soused hříbek vidí.

*

Je plná vesna.
Kdo to tak zvučí? Včely z česna.

Je plné léto.
Kdo to tak křičí? Rorejs je to.

Je podzim plný.
Kdo to tak tichne? Mlhy a vlny.

Je plná zima.
Kdo to tak mlčí? Sníh, který dřímá.

*

A když se ti nechce spát,
budem ovce počítat,
šly přes lávku,
pod ní kámen,
v dlouhé řadě za beranem.

Pasáček na břehu stál,
on ty ovce počítal,
a když nepřišlo k nám spaní,
pomůžem mu v počítání.

První, to byl v řece kámen,
beran druhý,
za beranem
následují ovce hned,
jedna, dvě, tři, čtyři, pět.

Potom šest a sedm, devět,
aby nesežral nás medvěd,
až ty ovce budem pást.
Ještě dvě a jedenáct
oveček přes lávku přešlo.
Pasáček jak rybář veslo
držel v ruce dlouhý bič,
půl dne bylo málem pryč.

A tak radši zavři očka,
pasáček u vrátek počká,
co je u nich klika zlatá,
a až přijde na jehňata,
to už bude hnedle ráno.
Jestli spíš, tak řekni ANO,
jestli nespíš, řekni NE.

A když se ti nechce spát,
budem ovce počítat,
černé ovce a ty bílé,
ať nám není dlouhá chvíle.

Už jsme spočítali kámen,
ovce, co šly za beranem,
a ještě pořád za ním jdou

a stále nejsou za vodou.

Už i ovečky se ptají,
kdypak usneš, cupitají
přes ten mostek,
přes ten kámen,
na druhý břeh za beranem.

Ale že je lávka úzká,
prkna zablácená, kluzká
a pod lávkou voda hrne,
ovečky jdou opatrně,
vždycky dvě a dvě a dvě,
rozvážně a bedlivě.

Pasáček má hrozný hlad,
u maminky byl by rád,
motýl kolem lávky lítá,
on se k smrti upočítá.

A když nemůžeme spát,
pomůžem mu počítat
ovečky a zlaté zvonce,
ať se dopočítá konce.

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět,
ale teď už naposled,
pět a šest a taky devět,
aby nesežral nás medvěd,
on by třeba hrozně rád.
Pasáček chce taky spát.

Dopočítáme to ráno
a teď spi a řekni ANO.

*

Jeden skřítek, jménem Vítek,
pohádal se o servítek.
Jeho soupeř Bonifác
hodil na něj v zlosti ták.

Třikrát běda! A ten tácek,
který hodil Bonifáček,
jak se o tom vypráví,
bouchl Vítku do hlavy.

Nastal zmatek mezi všemi,
Vítek padl mrtev k zemi,
zavolali lékaře

a ten přijel v kočáře.

Doktor řekl, to se poddá,
na to stačí živá voda,
tříkrát týdně masáže,
dál se všechno ukáže.

A tak, když ho pokropili,
skřítek Vítek byl hned čilý,
jak začaly masáže,
hned měl plno kuráže.

Ptal se, kde je Bonifáček,
řekli mu to, on vzal tácek,
bouchl, jak se vypráví,
Bonifáčka do hlavy.

Nastal zmatek mezi všemi,
Bonifác pad mrtev k zemi,
zavolali lékaře
a ten přijel v kočáře.

Doktor řekl, to se poddá,
na to stačí živá voda,
tříkrát týdně masáže,
dál se všechno ukáže.

A tak, když ho pokropili,
Bonifáček byl hned čilý,
jak začaly masáže,
hned měl plno kuráže.

Ptal se, kde je skřítek Vítek,
co se hádal o servítek:
„Jako že jsem Bonifác,
musím na něj hodit tác.“

Řekli mu to, Bonifáček
okamžitě chytil tácek,
a jak se to vypráví,
bouchl Vítka do hlavy.

Nastal zmatek mezi všemi...

Dost. Už mlčím. Jako němý.

*

Čemuž ta naše husička
na jedné noze stává?
Ona to přemejšlí,
zamejšlí, vymejšlí,
odkud se bláto brává,
proč zelená je tráva.

Čemuž ta naše Liduška
v noci po dvorku chodí?
Ona to přemejšlí,
zamejšlí, vymejšlí,
kde se to bejlí rodí,
co se pro lásku hodí.